

си малолюдно и сиромашко царство! Чрезъ таквы и на тыя подобны не токмо не христiанскы, но и безчеловѣчны интригы и клеветы и до днесъ при всичкото Высоко благоволеніе на милостивый-тъ ни Царь—Татко не можеме да ся избавиме отъ тыя заборавивши Бога и челоувѣчество интриганы и клеветницы, и отъ вихно безчеловѣчно насилие върху стадото, за което Господь нашъ Исусъ Христосъ изліи Божественнѣтъ си и безцѣпнѣтъ си кръвь! Ти противнии Христу Господу своему пастыри и до днесъ не ни даватъ нито на една минута да отдѣхнеме подъ мирный покровъ на Великійтъ Благодѣтель и Царь — Татко нашъ Султанъ въ вѣрноподданническата ни покорность камъ Высокійтъ Му Престоль! Тыя и на тыя подобны интригы и клеветы принудиха нашитѣ Архипастыри — Отцы да преклонатъ колѣната си предъ тая интригантна и безсовѣстна пазителка на вѣрата и Църквата и съ горкы слъзы да подпишатъ свое осужденіе а наедно съ това и смъртьта на Охридо-Българската църковна независимость и самостоятельность!

Да воспониме ли тука за тая нещастна година, когато послѣдній Архiепископъ Охридскій и всея Българіи съ горкы слъзы на очигъ си неволею е преклонилъ колѣна свои предъ гордата и интригантна Цариградска Патріархія и съ трепещуща ръка е подписалъ свое осужденіе *Οχρίων Ἀρσενίως ἡτοῦσχετις*? Ахъ! Кое Българско сърдце! Коя Българска душа може безъ скръбъ да вспомне 1767 година 16-й Іаннуарій, когато мы Българе всесвършенно остапахме яко овцы безъ пастыря! Въ овая нещастна година и день скончася и послѣднійтъ остатокъ на църковната независимость и самостоятельность на Охридо-Българската Архiепископія. Въ тая година и день пронырливостъта и лукавата хитрость на Цариграескій Гръкъ патріарха Самуила найде мѣсто предъ невиннаго Султана Мустафа и при-